

21. Ogólnopolska Konferencja „Dzieciństwo bez przemocy”

PROGRAM KONFERENCJI

PONIEDZIAŁEK, 28 PAŹDZIERNIKA

8.00-9.00 Rejestracja osób uczestniczących

Foyer Sali Koncertowej VI p.

9.00-11.00 Sesja inauguracyjna

VI p.

Otwarcie Konferencji i powitania

Zuzanna Rudzińska-Bluszcz, Ministerstwo Sprawiedliwości

Monika Horna-Cieślak, Rzeczniczka Praw Dziecka

Renata Szredzińska, Prezeska Fundacji Dajemy Dzieciom Siłę

Barometr postaw wobec krzywdzenia dzieci 2024

Agnieszka Bąk, Ipsos

Kampania Dzieciństwo bez Przemocy

dr Monika Sajakowska, Łukasz Wojtasik, FDDS

Nasza droga ku dzieciństwu bez przemocy – panel dyskusyjny

Katarzyna Kotula, Ministra do spraw Równości

Monika Rosa, Posłanka na Sejm RP, Przewodnicząca sejmowej komisji ds. dzieci i młodzieży

Renata Szredzińska, prezeska Fundacji Dajemy Dzieciom Siłę

MODERACJA: DR SZYMON WÓJCIK, FDDS

PROWADZENIE SESJI: WIKTORIA KINIĆ, FDDS

11.00-11.30

Przerwa

Foyer Sali Koncertowej VI p.

11.30-12.30

Sesja plenarna

Sala Koncertowa VI p.

Czy ryzyko zagrożenia dziecka można zmierzyć? Kiedy profilaktyka spotyka się z interwencją.

dr Anna Krawczak, FDDS

MODERACJA: MARTA SKIERKOWSKA, FDDS

12.30-13.30

Lunch

Sala Skłodowskiej IV p.

13.30-15.00

Sesja plenarna

Sala Koncertowa VI p.

Dzieci z problematycznymi zachowaniami seksualnymi.

Anette Birgersson, Skills Clinic, Szwecja

MODERACJA: BEATA WOJTKOWSKA, FDDS

15.00-15.30

Przerwa

Foyer Sali Koncertowej VI p.

15.30-17.00

Sesja plenarna

Sala Koncertowa VI p.

Czy jesteśmy gotowi na kulturę ochrony dzieci?

Standardy ochrony dzieci po wejściu w życie ustawy Kamilka – panel dyskusyjny

dr hab. Marcin Napiórkowski, UW

Olga Trocha, Biuro UNICEF ds. Reagowania na Potrzeby Uchodźców w Polsce

dr hab. Anna Witeska - Młynarczyk, UMCS, UW

Agata Sotomska, FDDS

MODERACJA: BERENIKA DĄBROWSKA-SIUCHNO, FDDS

17.30-20.00

Projekcja filmu „Monster” reż. Hirokazu Koreeda

(Kinoteka, sala numer 2)

WPROWADZENIE: AGATA SOTOMSKA, FDDS

Organizatorzy:

Finansowane ze środków Funduszu Sprawiedliwości, którego dysponentem jest Minister Sprawiedliwości

21. Ogólnopolska Konferencja „Dzieciństwo bez przemocy”

PROGRAM KONFERENCJI

WTOREK, 29 PAŹDZIERNIKA

9.00-10.30	Sesje równoległe	IV p.			
	<p>Sala Kruczkowskiego</p> <p>Rezyliencja jako czynnik chroniący przed krzywdzeniem</p> <p>Rola wyobraźni i kreatywności w budowaniu odporności psychicznej dzieci</p> <p>Adrian Drzeń, Stowarzyszenie Moc Wsparcia</p> <p>Odbudowywanie rezyliencji po przeżytych traumach</p> <p>Maja Pisarek, Uniwersytet Gdański, WSB NL</p> <p>MODERACJA: ANNA KLEPINOWSKA, FDDS</p>	<p>Sala Rudniewa</p> <p>Dobro dziecka w sprawach okołorozstaniowych – panel dyskusyjny</p> <p>dr hab. Konrad Piotrowski, Uniwersytet SWPS</p> <p>Karolina Rogozińska, MOPS Kraków</p> <p>Marzena Kraśniewska, FDDS</p> <p>MODERACJA I WPROWADZENIE: KATARZYNA KŁOBUKOWSKA, FDDS</p>	<p>Sala Starzyńskiego</p> <p>Dlaczego państwu opłaca się pomaganie dzieciom?</p> <p>Ile „kosztuje” cierpienie dziecka wykorzystanego seksualnie?</p> <p>Justyna Kotowska, Państwowa Komisja do spraw przeciwdziałania wykorzystaniu seksualnemu małoletnich poniżej lat 15 (PKDP)</p> <p>Ile kosztuje piecza?</p> <p>dr Anna Krawczak, FDDS</p> <p>Kto, ile zyskuje na pomaganiu dzieciom, czyli wykorzystanie metody Społecznej Stopy Zwrotu z Inwestycji w ewaluacji wybranych działań FDDS</p> <p>Justyna Szołajska, FDDS</p> <p>MODERACJA: DR SZYMON WÓJCIK, FDDS</p>	<p>Sala Gagarina</p> <p>Zaburzenia psychiczne rodziców jako czynnik ryzyka krzywdzenia dziecka</p> <p>Teresa Jaśkiewicz, Obydźsińska, Instytut Ekspertyz Sądowych</p> <p>Ewa Wach, Instytut Ekspertyz Sądowych</p>	<p>Sala 415</p> <p>Warsztat (limit miejsc, obowiązywały zapisy)</p> <p>Procedura „Niebieskie Karty” dla praktyków</p> <p>Renata Durda, „Niebieska Linia”, IPZ</p> <p>Justyna Podlewska, FDDS</p>
10.30-11.00	Przerwa	Sala Skłodowskiej IV p.			
11.00-12.30	Sesje Równoległe	IV p.			
	<p>Sala Kruczkowskiego</p> <p>Płciowe, seksualne i relacyjne różnorodności osób nastoletnich – rozumienie, wsparcie, pomoc w sytuacji krzywdzenia</p> <p>Krzywdza „tęczowej młodzieży”. Specyfika doświadczanej przemocy i adekwatne wsparcie</p> <p>Barbara Baran, praktyka prywatna</p> <p>Znaczenie afirmacji społecznej dla zdrowia psychicznego młodzieży różnorodnej płciowo</p> <p>dr Marta Szymańska-Pytlińska</p> <p>Tożsamości LGBT+ w kontekście relacji rodzinnych</p> <p>dr hab., prof. UJ Grzegorz Iniewicz, UJ</p> <p>MODERACJA: WIKTORIA KINIĆ, FDDS</p>	<p>Sala Rudniewa</p> <p>Przemoc wobec dzieci w sporcie – skala zjawiska, konsekwencje, rozwiązania</p> <p>Co wiemy o przemocy w sporcie dzieci i młodzieży? Przegląd najnowszych badań naukowych</p> <p>dr Natalia Organista, AWF Warszawa</p> <p>Wyniki pierwszego polskiego badania ilościowego nt. przemocy wobec dzieci w sporcie</p> <p>dr Szymon Wójcik, FDDS</p> <p>Konsekwencje występowania przemocy w sporcie dzieci i młodzieży</p> <p>Joanna Ruchała, FDDS</p> <p>SOD w sporcie</p> <p>Katarzyna Poniatowska, FDDS</p> <p>MODERACJA: JOANNA KOPYCKA, FDDS</p>	<p>Sala Starzyńskiego</p> <p>WSPD – przesłuchanie dziecka w badaniach i praktyce</p> <p>Czynność przesłuchania małoletniego pokrzywdzonego w świetle najnowszych badań aktowych</p> <p>dr Marta Flis-Świeczkowska, FDDS</p> <p>Czynność przesłuchania małoletniego pokrzywdzonego w świetle przepisów i orzecznictwa SN</p> <p>dr Joanna Mierzwińska-Lorencka, Instytut Nauk Prawnych PAN, Zakład Prawa Karnego</p> <p>Przesłuchanie małoletniego pokrzywdzonego z perspektywy pracy reprezentanta</p> <p>Paulina Maślowska, FDDS</p> <p>MODERACJA: JUSTYNA PODLEWSKA, FDDS</p>	<p>Sala 415</p> <p>Warsztat (limit miejsc, obowiązywały zapisy)</p> <p>Jak pracować z „Kwestionariuszem analizy zagrożenia dziecka” w praktyce pracowników socjalnych i kuratorów?</p> <p>dr Anna Krawczak, FDDS</p> <p>Jolanta Zmarzlik, FDDS</p>	
12.30-13.30	Lunch	Sala Skłodowskiej IV p.			
13.30-15.00	Sesje Równoległe	IV p.			
	<p>Sala Kruczkowskiego</p> <p>Doświadczenie przemocy u dzieci z ADHD i/lub w spektrum autyzmu – uwarunkowania, identyfikacja i wsparcie</p> <p>Marta Cieśla i Karolina Ziegart-Sadowska, Akademia Różnorodności</p> <p>MODERACJA: URSZULA KUBICKA-KRASZYŃSKA, FDDS</p>	<p>Sala Rudniewa</p> <p>Kryzys psychiczny młodego człowieka – od obojętności do obecności - panel dyskusyjny</p> <p>Marcelina Maciąg, Youth Kindness Revolution</p> <p>Rafał Szymański, Aktywista społeczny zajmujący się problemami zdrowia psychicznego dzieci i młodzieży</p> <p>Aga Święch, Fundacja OFF School</p> <p>Rafał Ślusarczyk, FDDS</p> <p>MODERACJA: KATARZYNA TALACHA, FDDS</p>	<p>Sala Starzyńskiego</p> <p>Ustawa to nie system – panel dyskusyjny</p> <p>dr hab. Magdalena Szafranek, UW</p> <p>dr Grzegorz Wrona, doktor nauk prawnych, adwokat, Zespół ds. analizy zdarzeń, na skutek których małoletni poniósł śmierć lub doznał ciężkiego uszczerbku na zdrowiu</p> <p>Beata Wojtkowska, FDDS</p> <p>Katarzyna Katana, FDDS</p> <p>MODERACJA: JUSTYNA PODLEWSKA, FDDS</p>	<p>Sala 415</p> <p>Warsztat (limit miejsc, obowiązywały zapisy)</p> <p>Metodyka przesłuchania dzieci dla sędziów, biegłych psycholożek/gów i prokuratorów/ów</p> <p>Maria Keller-Hamela, FDDS</p>	

Organizatorzy:

Sfinansowano ze środków Funduszu Sprawiedliwości, którego dyrektorem jest Minister Sprawiedliwości

21. Ogólnopolska Konferencja „Dzieciństwo bez przemocy”

ABSTRAKTY WYSTĄPIEŃ

28 PAŹDZIERNIKA 2024, PONIEDZIAŁEK

9:00-11:00 Sesja plenarna

Barometr postaw wobec krzywdzenia dzieci 2024

Agnieszka Bąk, Ipsos

Prezentacja będzie dotyczyć wyników kompleksowego badania ilościowego przeprowadzonego na ogólnopolskiej reprezentatywnej próbie dorosłych Polaków w wieku 18 lat i więcej. Celem badania będzie zbadanie postaw społeczeństwa wobec stosowania kar fizycznych i werbalnych w wychowaniu dzieci, świadomości prawnego zakazu stosowania kar fizycznych oraz postrzeganej roli służb społecznych w ingerowaniu w sprawy rodzinne. Kluczowe obszary badawcze obejmują rozpowszechnienie i akceptację społeczną stosowania kar fizycznych, ich postrzegany wpływ na zachowanie dzieci, relacje i zdrowie psychiczne, a także częstotliwość i charakter reakcji świadków na takie kary. Dodatkowo, badanie analizuje postawy wobec przemocy werbalnej oraz znajomość prawnych zabezpieczeń dzieci przed karami fizycznymi. Badanie dostarczy kluczową wiedzę dla decydentów, praktyków i obrońców praw dzieci, którzy pracują na rzecz stworzenia bezpieczniejszego środowiska dla dzieci, wolnego od przemocy i nadużyć. Wyniki będą miały kluczowe znaczenie w kształtowaniu przyszłych strategii i interwencji mających na celu zapobieganie krzywdzeniu dzieci i promowanie pozytywnych praktyk wychowawczych.

Kampania Dzieciństwo bez Przemocy

dr Monika Sajkowska, Łukasz Wojtasik, FDDS

W dzieciństwie buduje się życiowa siła człowieka. Jego poczucie własnej wartości, zaufanie do ludzi, odporność i sprawczość. Każde dziecko powinno dostać taką siłę, która jest szansą na dobre życie. Krzywdzenie w dzieciństwie jest największym zagrożeniem rozwoju, zdrowia oraz bezpieczeństwa dziecka. Dziś ten problem dotyka milionów polskich dzieci. Odpowiedź na ten problem jest celem ogólnopolskiej kampanii Dzieciństwo bez przemocy. W całym kraju podejmowane są lokalne inicjatywy edukacyjne i działania na rzecz wzmocnienia lokalnej oferty pomocy dzieciom i rodzinom. Prowadzona jest ogólnopolska kampania medialna, budująca społeczną wrażliwość i gotowość reagowania na przemoc oraz przypominająca o fundamentalnej roli dzieciństwa. W czasie wystąpienia przedstawione zostaną działania kampanii - ich obecny etap i plany na przyszłość.

Nasza droga ku dzieciństwu bez przemocy – panel dyskusyjny

Katarzyna Kotula, Ministra do spraw Równości

Monika Rosa, Posłanka na Sejm RP

Renata Szredzińska, prezeska Fundacji Dajemy Dzieciom Siłę

Oddolne działania na rzecz ochrony dzieci przed przemocą muszą spleść się z działaniami rządzących. Po wprowadzeniu kluczowych rozwiązań legislacyjnych w 2023 r. konieczne jest dalsze budowanie ogólnopolskiej strategii ochrony dzieci przed przemocą. Jakie działania podejmowane są w tym zakresie przez polski parlament i rząd? Jak mogą zmienić rzeczywistość polskich dzieci i rodzin? Jak współpraca międzysektorowa może służyć identyfikowaniu najważniejszych potrzeb i budowaniu skutecznych rozwiązań? Celem rozmowy panelowej będzie szukanie odpowiedzi na te pytania.

Organizatorzy:

Finansowane ze środków Funduszu Sprawiedliwości, którego dyponentem jest Minister Sprawiedliwości

21. Ogólnopolska Konferencja „Dzieciństwo bez przemocy”

11:30 – 12:30 Sesja plenarna

Czy ryzyko zagrożenia dziecka można zmierzyć? Kiedy profilaktyka spotyka się z interwencją

dr Anna Krawczak, FDDS

Wiedza o długoterminowych skutkach krzywdzenia dzieci, w tym społecznych i ekonomicznych, powinna być podstawą projektowania polityk publicznych opartych zarówno na profilaktyce, jak i na zweryfikowanych narzędziach obiektywizujących decyzje interwencyjne oraz służących do określania prawdopodobieństwa zagrożenia dzieci. Jednym z narzędzi wykorzystywanych w tym celu w zagranicznych systemach (m.in. w Vermont, w Minnesocie, w Południowej Australii) są kwestionariusze wywodzące się z metody SDM (*structured decision making*), bazujące na zespołowej analizie czynników ryzyka i kierowane do użytku przez profesjonalistów związanych z szeroko rozumianym systemem ochrony dzieci. Polska wersja kwestionariusza do analizy zagrożenia dziecka opartego na strukturalnej analizie czynników ryzyka została przygotowana przez Fundację Dajemy Dzieciom Siłę w 2024 roku i uwzględnia polski kontekst prawny oraz kulturowy. Narzędzie zostanie zaprezentowane w trakcie sesji wraz z omówieniem przyjętej metodologii, w tym ograniczeń kwestionariusza, ale także szans, jakie stwarza pracownikom socjalnym, kuratorom, a przede wszystkim dzieciom zagrożonym krzywdzeniem.

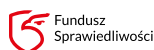
13:30 – 15:00 Sesja plenarna

Dzieci z problematycznymi zachowaniami seksualnymi

Anette Birgersson, Skills Clinic, Szwecja

Stosowane terminy typu „Problematyczne zachowania seksualne”, „Szkodliwe zachowania seksualne”, „Młodociani przestępcy” czy „Dzieci z zaburzeniami zachowań seksualnych” to etykiety przypinane dzieciom i młodzieży na podstawie ich zachowań, aniżeli z uwagi na to, kim są naprawdę, czyli dziećmi i młodzieżą przejawiającymi trudne zachowania seksualne. Zachowania takie obejmują szerokie spektrum zachowań, zazwyczaj określanych jako zachowania seksualne wyrażane przez dzieci i młodzież poniżej 18 roku życia, które są nieprawidłowe z rozwojowego punktu widzenia, potencjalnie szkodliwe dla nich samych lub innych osób lub też agresywne i przemocowe w stosunku do innych dzieci, młodzieży czy dorosłych. Aby skutecznie współpracować z dziećmi, młodzieżą oraz ich opiekunami musimy najpierw zanalizować i zrozumieć ich indywidualne potrzeby i słabości. Jeżeli stworzymy dla nich bezpieczne i inkluzywne środowisko, będziemy mogli nawiązać relacje z dziećmi i młodzieżą zbudowane na podstawie tego, kim są, aniżeli na podstawie przejawianych przez nich zachowań. W niniejszej prezentacji omówiony zostanie rozwój seksualny, trudne zachowania seksualne i przedstawiony krótki przegląd metod oceny i leczenia takich zachowań.

Organizatorzy:

Finansowane ze środków Funduszu Sprawiedliwości, którego dyponentem jest Minister Sprawiedliwości

21. Ogólnopolska Konferencja „Dzieciństwo bez przemocy”

15:30 – 17:00 Sesja plenarna

Czy jesteśmy gotowi na kulturę ochrony dzieci? Standardy ochrony dzieci po wejściu w życie ustawy Kamilka – panel dyskusyjny

dr hab. Marcin Napiórkowski – UW

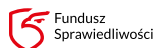
Olga Trocha – Biuro UNICEF ds. Reagowania na Potrzeby Uchodźców w Polsce

Anna Witeska - Młynarczyk, UMCS, UW

Agata Sotomska, FDDS

Standardy ochrony dzieci to systemowe rozwiązanie, które ma pomóc w tworzeniu bezpiecznego i przyjaznego środowiska wszędzie tam, gdzie przebywają dzieci. Ustawa, rodzi jednak wiele pytań. Czego potrzeba by zmiany legislacyjne przełożyły się na realną poprawę bezpieczeństwa dzieci? Z czego wynika opór instytucji i co nam mówi? Czy jesteśmy otwarci na fundamentalne zmiany w myśleniu o ochronie dzieci? Podczas spotkania w gronie zaproszonych ekspertów porozmawiamy o kluczowych wyzwaniach związanych z wdrażaniem standardów ochrony dzieci. W kontekście historycznych i kulturowych uwarunkowań polskiego społeczeństwa, zastanowimy się, na ile gotowi jesteśmy na zmianę mentalności i podejścia do ochrony najmłodszych. Omówimy również trudności, które mogą pojawić się na etapie wdrażania, takie jak opór społeczny, oczekiwanie gotowych rozwiązań oraz wyzwania związane z budowaniem kultury ochrony dzieci. Dyskusja będzie miała również na celu zarysowanie przyszłości standardów ochrony dzieci. Przeanalizujemy potencjał, jaki niesie za sobą wprowadzenie tych regulacji, w kontekście globalnych trendów i zobowiązań dotyczących praw dziecka. Spotkanie będzie przy tym doskonałą okazją do pogłębienia wiedzy na temat aktualnych zmian prawnych oraz ich praktycznych implikacji.

Organizatorzy:

Finansowane ze środków Funduszu Sprawiedliwości, którego dysponentem jest Minister Sprawiedliwości

Rola wyobraźni i kreatywności w budowaniu odporności psychicznej dzieci

Adrian Drdzeń, Stowarzyszenie Moc Wsparcia

Korzystanie z wyobraźni i kreatywności nie jest niczym nowym w psychoterapii. W praktyce klinicznej metody o potwierdzonej skuteczności wspierające proces zdrowienia po doświadczeniu urazowym bardzo często wykorzystują wyobraźnię jako przestrzeń do zmiany wspomnień i narracji związanych z traumatycznym przeżyciem (np. poprzez ekspozycję lub budowanie bezpiecznej przestrzeni). Jednak komponenty te były do tej pory zanedbywane w badaniach nad ich walorem profilaktycznym. Celem wystąpienia jest pokazanie roli wyobraźni i kreatywności we wzmacnianiu odporności psychicznej dzieci oraz przedstawienie ich wykorzystania w metodycy pracy profilaktycznej. Przegląd dostępnych badań wskazuje, że wyobraźnia i kreatywność pełnią rolę czynników ochronnych przed trudnościami psychologicznymi oraz stanowią istotny predyktor odporności na urazy. Wśród kluczowych elementów w tym kontekście wymienia się zabawę (jako trening zdolności twórczych), udział w grach (poprawiający kreatywność) oraz magicznych wymyślonych bohaterów (zdolność do swobodnego przechodzenia między sferą wyobraźni a rzeczywistością). Odporność na traumatyczne wydarzenie i radzenie sobie z nim w przyszłości mogą być możliwe dzięki wyobraźni, kreatywności i zabawie. Narzędziem do pracy profilaktycznej wykorzystującym powyższe przesłanki może być „fantastyczna rzeczywistość” (M. Lahad), do której Stowarzyszenie Moc Wsparcia odwołuje się w stworzonym przez siebie programie profilaktycznym „Kraina Światełków”.

Odbudowywanie rezyliencji po przebytych traumach.

Maja Pisarek, Uniwersytet Gdański, WSB NL

Odporność psychiczna jest istotnym aspektem przetrwania w coraz bardziej zagmatwanym, pełnym stresorów świecie. Młodzież, którą przez ostatnie lata tak bardzo chronimy, osłaniamy, o którą tak mocno dbamy, zdaje się zatracać umiejętność radzenia sobie w najprostszycy życiowych sytuacjach. Okres pandemii, wycofanie z życia społecznego, zamknięcie na realne funkcjonowanie, przeniesienie życia do sfery wirtualnej, to wszystko negatywnie wpłynęło na rozwój odporności psychicznej u dzieci. Im młodszy człowiek, tym słabiej jest zbudowany jego system odporności, mniejsza umiejętność tłumaczenia zdarzeń, które je spotkały, a co za tym idzie bardziej schematyczne i uproszczone myślenie dotyczące ran. Należałoby szczególnie objąć opieką, umiejętnością zrozumienia, odreagowania i zbudowania rezyliencji dzieci po przebytych traumach, uznając, że trauma, to rana po zdarzeniu przekraczającym możliwości poznawcze dziecka – nie nasze, dorosłych.

Dobro dziecka w sprawach okołorozstaniowych – panel dyskusyjny

dr hab. Konrad Piotrowski, Uniwersytet SWPS
Karolina Rogozińska, MOPS Kraków
Marzena Kraśniewska, FDDS

Prawem dzieci jest dorastanie w środowisku rodziny, w atmosferze szczęścia, miłości i zrozumienia. Zdarza się jednak, że perspektywa dziecka, w przypadku rozstania rodziców jest trudna do uchwycenia. Z tych względów podejmiemy próbę zwrócenia uwagi na sytuację dzieci w sprawach okołorozstaniowych. Wzajemne zaangażowanie rodziców w sprawy związane z rozstaniem nie pozostaje bez wpływu na dziecko. Porozmawiamy o tym, czy i jaki wpływ na dziecko i jego przyszłość ma konflikt okołorozstaniowy. Zaprezentujemy przy tym narzędzie, które pozwala na ocenę ryzyka relacyjnego, a przy tym zastanowimy się, jak uchwycić perspektywę dziecka podczas rozstania rodziców. Będziemy rozważać, jak rozstanie rodziców widzi dziecko i w jaki sposób możemy zadbać o jego bezpieczeństwo w takiej sytuacji. Poruszana problematyka zostanie pogłębiona o wyniki badań naukowych przeprowadzonych na ten temat.

“Ile kosztuje” cierpienie dziecka wykorzystanego seksualnie?

Justyna Kotowska, Państwowa Komisja do spraw przeciwdziałania wykorzystaniu seksualnemu małoletnich poniżej lat 15 (PKDP)

Pomoc osobom wykorzystanym seksualnie w dzieciństwie jest głównym celem działania Państwowej Komisji. Aby trafnie i rzetelnie rozeznaczyć sytuację dziecka i jego rodziny Państwowa Komisja wraz z ekspertami ze Szkoły Głównej Handlowej w Warszawie podjęła się następujących analiz: oszacowano jaką pomoc trafia do dzieci pokrzywdzonych przestępstwem na drodze postępowania cywilnego oraz z Funduszu Sprawiedliwości. Następnie obliczono z jakimi kosztami może się mierzyć dziecko i jego rodzina w ramach trzech prawdopodobnych trajektorii. Koszty społeczne obliczono kontrolując m.in. zmienne wynikające z charakteru popełnionego czynu, konsekwencji traumy seksualnej w perspektywie krótko- i długoterminowej. W centrum analiz umieszczono nie tylko dziecko, ale i całą rodzinę, wszak seksualne wykorzystanie dziecka jest zdarzeniem, które traumatyzuje całą społeczność, zwłaszcza tę najbliższą pokrzywdzonemu dziecku. Ponadto zaprezentowane zostaną bariery systemowe, które utrudniają identyfikację sytuacji dziecka krzywdzonego w Polsce.

Ile kosztuje piecza?

dr Anna Krawczak, FDDS

Czy w Polsce zabiera się dzieci z powodu biedy? Czy nie lepiej dać pieniądze rodzicom niż przekazywać dziecko na wychowanie placówce lub rodzinie zastępczej? Takie pytania słyhać o wiele częściej niż odpowiedzi dotyczące krótko- i długoterminowych kosztów społecznych, wynikających z długotrwałej ekspozycji na krzywdzenie. W wystąpieniu porównane zostaną koszty utrzymania dzieci w różnych typach pieczy i zastanowimy się nad implikacjami: w jaki sposób system zarządza pieczą zastępczą? Jakie może przynosić to skutki dla dzieci, dla społeczeństwa i dla budżetu? Czy na pieczę zastępczą można patrzeć jak na inwestycję społeczną, a nie obciążenie budżetowe?

21. Ogólnopolska Konferencja „Dzieciństwo bez przemocy”

Kto ile zyskuje na pomaganiu dzieciom, czyli wykorzystanie metody Społecznej Stopy Zwrotu z Inwestycji w ewaluacji wybranych działań FDDS

Justyna Szotańska, FDDS

U podstaw każdego profesjonalnego działania społecznego leży nie tylko misja, która organizuje kierunek i zakres działania, ale i dobrze przygotowany budżet. Wiadomo więc, ile kosztuje pomaganie. Wiadomo też, kto za nie płaci. Spodziewane i osiągnięte rezultaty opisuje się na różne sposoby, jednak wyzwaniem jest policzenie korzyści. Czy w ogóle jest możliwe przeliczanie dobrostanu dzieci na wartości finansowe? I komu to służy? Przez pryzmat podejścia badawczego, jakim jest Społeczna Stopa Zwrotu z Inwestycji (ang. Social Return on Investment) możemy szeroko spojrzeć na całe spektrum grup, które odnoszą korzyści z działań pomocowych. Mamy też szansę podjąć wymagającą próbę zmierzenia się z oszacowaniem tego, jaki zysk przynoszą zainwestowane środki finansowe różnym grupom, w tym państwu. Choć oczywiście dobro dziecka jest wartością samą w sobie, nieprzeliczalną na żadne pieniądze, to możemy wskazać kto i ile musiałby zapłacić, jeśli pewne działania pomocowe nie zostałyby podjęte. Zapraszamy do krótkiej podróży przez rzeczywistość analizy kosztów i korzyści na przykładzie ewaluacji dwóch programów Fundacji Dajemy Dzieciom Siłę.

Zaburzenia psychiczne rodziców jako czynnik ryzyka krzywdzenia dziecka

Teresa Jaśkiewicz - Obydzińska, Instytut Ekspertyz Sądowych

Ewa Wach, Instytut Ekspertyz Sądowych

Czynniki ryzyka krzywdzenia dzieci przez osoby najbliższe są, jak wiadomo, bardzo zróżnicowane, dotyczą różnych aspektów życia rodziny i w różnym stopniu oddziałują na sposób jej funkcjonowania. W literaturze przedmiotu jako jedne z ważniejszych wymieniane są m. in. zaburzenia funkcjonowania psychicznego rodziców (choroby psychiczne, zaburzenia adaptacyjne, zaburzenia osobowości i zachowania). Nie znaczy to oczywiście, że sam fakt stwierdzenia występowania takich zaburzeń u rodziców powoduje, że rodzinę należy traktować jako krzywdzącą. Prawdopodobieństwo zaistnienia krzywdzenia dziecka może się jednak zwiększyć w przypadku braku czynników ochronnych, wspierających rodzinę i dziecko. Celem sesji jest przedstawienie, na podstawie przypadków z praktyki opiniowania sądowo-psychologicznego dla potrzeb wymiaru sprawiedliwości, kilku sytuacji, w których za główny czynnik ryzyka krzywdzenia dziecka przyjęto zaburzenia psychiczne rodziców. Prezentowane podczas sesji przypadki będą dotyczyły spraw, w których doszło do śmierci dziecka bądź co najmniej do poważnych, zagrażających jego życiu obrażeń cielesnych. Biegli mieli się wypowiadać o motywacji działania rodziców – sprawców przemocy, bądź o wpływie ich zachowania na dokonanie przez dzieci samobójstwa (stosowanie różnych form przemocy i zaniedbania w realizacji potrzeb rozwojowych). Analizie poddano, oprócz informacji wskazujących na zaburzenia psychiczne rodziców, okoliczności, w jakich dochodziło do przemocy wobec dzieci, sytuację środowiskową rodziny, rodzaj (bądź brak) udzielanego jej wsparcia. Na tej podstawie planujemy, przy udziale uczestników sesji, podjąć próbę udzielenia odpowiedzi na pytanie: czy i w jaki sposób można było przeciwdziałać dramatycznym wydarzeniom.

21. Ogólnopolska Konferencja „Dzieciństwo bez przemocy”

Warsztat „Procedura Niebieskie Karty” dla praktyków

Renata Durda, „Niebieska Linia”, IPZ

Justyna Podlewska, FDDS

W czerwcu 2023 r. kolejny raz zatrzęsa się ziemia pod obszarem przemocy domowej - weszła w życie nowelizacja ustawy, która mocno zmieniła pracę zespołów interdyscyplinarnych i grup diagnostyczno-pomocowych. Od nazewnictwa („przemoc w rodzinie” na „przemoc domowa”) po przesunięcie ciężaru pracy w procedurze na oddziaływanie wobec osób stosujących przemoc. Osoby od lat pracujące w tym obszarze od roku próbują odnaleźć się w nowej rzeczywistości. Nie pomogła w międzyczasie zmiana władzy i związana z nią nowa organizacja działów w administracji publicznej. Wobec tych zmiennych proponujemy udział w warsztacie, który pomoże odnaleźć się praktykom w nowej aktualnej rzeczywistości: prawnej, administracyjnej i merytorycznej. Warsztat jest skierowany do osób, które już pracują i biorą udział w procedurze „Niebieskie Karty”, skupi się na praktycznych aspektach pracy w procedurze (łączy kompetencje dwóch prowadzących). Warsztat ma charakter superwizyjny, uczestnicy mogą przygotować zagadnienia do omówienia ważne z ich perspektywy.

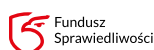
11:00- 12:30 Sesje równoległe

Krzywdza tęczącej młodzieży. Specyfika doświadczanej przemocy i adekwatne wsparcie

Barbara Baran, praktyka prywatna

Dorastanie to etap, podczas którego, dookreśla się różne elementy tożsamości, w tym również te dotyczące seksualności i płci. Nastolatki odpowiadają sobie na pytania kim są, jak chcą to wyrażać, czy interesują je intymne relacje, z kim i jakie związki chcą tworzyć. Pomimo tego, że w normach rozwoju psychoseksualnego mieści się wiele różnych odpowiedzi na powyższe pytania, młode osoby heteronormatywne i LGBTQIAP+ spotykają się z diametralnie inną reakcją otoczenia na ich dojrzewające tożsamości. „Wyrośniesz z tego”, „nie wiesz o czym mówisz”, „teraz to taka moda” - dewaluacja queerowych przeżyć znacznie wykracza poza te hasła. 70% nieheteronormatywnej młodzieży doświadcza przemocy; wiele z nich w sposób stały lub wielokrotny i w różnych środowiskach. Pojawia się ona zarówno w rodzinach, jak i szkołach, w grupach rówieśniczych, w cyberprzestrzeni, czy w kontakcie z personelem medycznym. Jest zagrożeniem dla zdrowia i życia młodych osób, doprowadza m.in. do ich bezdomności czy myśli i prób samobójczych. Dane pokazują jednak, że już nawet jeden dorosły może mieć znaczący ochronny wpływ. Obecność jednego akceptującego dorosłego w życiu queerowego nastolatka redukuje ryzyko próby samobójstwa o 40%. Podczas wystąpienia zostanie przybliżona tematyka różnorodności rozwoju psychoseksualnego oraz specyfiki przemocy jakiej doświadczają nastolatki LGBTQIAP+. Przedstawione zostaną też wskazówki jak zauważać sygnały krzywdzenia i na nie reagować oraz jak budować bezpieczne warunki dla młodych osób o różnych tożsamościach płciowych i seksualnych.

Organizatorzy:

Shansowano ze środków Funduszu Sprawiedliwości, którego dyponentem jest Minister Sprawiedliwości

21. Ogólnopolska Konferencja „Dzieciństwo bez przemocy”

Znaczenie afirmacji społecznej dla zdrowia psychicznego młodzieży różnorodnej płciowo

dr Marta Szymańska - Pytlińska

W porównaniu ze swoimi cisplciowymi rówieśnikami osoby transpłciowe i niebinarne (TiN) częściej są narażone na dyskryminację i doświadczenie przemocy (np. fizycznej i werbalnej w szkole). Szczególnie trudna jest w tym zakresie sytuacja osób niebinarnych. Te otrzymują mniej wsparcia od swoich rodzin i przyjaciół niż osoby transpłciowe dookreślające się binarnie (Aparicio-Garcia i in., 2018; Fuller, Riggs, 2018). Dyskryminacja i podważanie odczuć młodzieży TiN wynikają często z niezrozumienia i lęku i przybierają różne formy – nie tylko ataku słownego czy fizycznego, ale też takich wypowiedzi jak: „Jest chłopakiem, a przyprowadził do domu koleżkę i mówi, że są w związku” lub „Moje dziecko deklaruje, że jest dziewczyną, ale godzinami siedziałoby w garażu i majsterkowało”. W pracy z nimi użyteczne może być wprowadzenie rozróżnienia między tożsamością płciową, orientacją seksualną i rolą płciową. W wystąpieniu przedstawiony zostanie również wątek misgenderowania i używania zaimków zgodnych z identyfikacją płciową z perspektywy wyników badań empirycznych (Russell i in., 2018, Brown i in., 2019, Sevelius i in., 2020, Howansky i in., 2021, Bhatt i in., 2022, Jacobsen i in., 2023;).

Tożsamości LGBT+ w kontekście relacji rodzinnych

dr hab. Grzegorz Iniewicz, UJ

Ujawnienie przez nastolatka czy nastolatkę tożsamości innej niż heteronormatywna, cisplciowa kobieca lub męska konfrontuje członków rodziny z różnymi emocjami. Może to być lęk wynikający z niezrozumienia zaistniałej sytuacji albo lęk związany z możliwą stygmatyzacją czy przemocą. Pojawić się może wstyd przed osobami z otoczenia albo poczucie winy związane z ewentualnymi błędami wychowawczymi. Może to również być dumą czy wręcz swego rodzaju podziw za odwagę. Ujawnienie może także konfrontować rodzinę z zupełnie innymi kwestiami jak wzajemne zaufanie czy bliskość. W trakcie wystąpienia zaproponuję przyglądnięcie się sytuacji rodziny z ujawnioną osobą LGBT+ oraz refleksję nad tym, co z tego wynikać może dla pracy terapeutycznej.

Co wiemy o przemocy w sporcie dzieci i młodzieży? Przegląd najnowszych badań naukowych

dr Natalia Organista, AWF Warszawa

Przemoc w sporcie dzieci i młodzieży jest zjawiskiem powszechnych, a jednak do niedawna niewiele się o niej mówiło. Obecnie w krajach Globalnej Północy prowadzi się wiele badań dotyczących przyczyn, prevalencji i konsekwencji przemocy. W wystąpieniu zostaną przekazane główne wnioski z badań nad przemocą fizyczną, seksualną i psychiczną w sporcie dzieci i młodzieży oraz omówione zostaną przyczyny częstego występowania przemocy w sporcie dzieci.

21. Ogólnopolska Konferencja „Dzieciństwo bez przemocy”

Wyniki pierwszego polskiego badania ilościowego nt. przemocy wobec dzieci w sporcie

Szymon Wójcik, FDDS

Badanie „Przemoc wobec dzieci w sporcie” zostało przeprowadzone przez Fundację Dajemy Dzieciom Siłę na próbie studentów (N=693) pierwszych lat polskich uczelni sportowych, którzy w dzieciństwie uprawiali regularnie sport. W kwestionariuszu respondentów pytano o 50 różnych form przemocy psychicznej, fizycznej i seksualnej. W badaniu wykorzystano pierwszą polską adaptację kwestionariusza Violence Toward Athletes Questionnaire (VTAQ). Badanie diagnozowało doświadczenia przemocy ze strony współzawodników (przede wszystkim rówieśników) i osób sprawujących opiekę i kontrolę podczas treningów i zawodów, w tym trenerów, rodziców, działaczy sportowych, lekarzy, asystentów, masażyistów i innych. Wyniki ujawniły duże rozpowszechnienie przemocy. 89% respondentów zgłosiło co najmniej jedno takie doświadczenie. Przemoc psychiczna ze strony innych sportowców była najczęstsza (78%), następnie przemoc psychiczna i zaniedbanie ze strony osób sprawujących opiekę i kontrolę (65%), przemoc fizyczna zarówno ze strony tych osób (41%), jak i innych sportowców (33%) oraz przemoc seksualna (odpowiednio 11% i 30%). Najbardziej narażone na przemoc były dzieci w wieku 12-17 lat, a znacząca większość ofiar nie zgłaszała takich incydentów i nie szukała pomocy. Co więcej, młodzież z doświadczeniem wiktymizacji wykazywała wyższe wskaźniki samookaleczeń i prób samobójczych. Wyniki te są zgodne z wynikami z innych krajów i podkreślają pilną potrzebę zwiększenia bezpieczeństwa dzieci w sporcie.

Konsekwencje występowania przemocy w sporcie dzieci i młodzieży

Joanna Ruchała, FDDS

W sporcie dzieci i młodzieży wiele zachowań przemocowych jest normalizowana, ponieważ zakłada się, że jest to wyjątkowy obszar działań, w którym pewne zachowania są akceptowalne. Ignorowanie ich niesie ze sobą szereg konsekwencji. Z czasem organizm może „odmówić posłuszeństwa”, zsynchronizowanie ciała i umysłu może stać się dla młodego sportowca niemożliwe, a zdrowie i życie pozostaje w zagrożeniu. W wystąpieniu zostaną omówione konsekwencje przemocy w sporcie dzieci i młodzieży oraz wpływ na ich ogólny rozwój zarówno sportowy jak i życiowy.

SOD w sporcie

Katarzyna Poniatowska, FDDS

“My też się staramy”, “przestań faworyzować inne”, “nie zawsze liczy się wynik, lecz zaangażowanie” - to przekaz dzieci do swoich trenerów i trenerek. Usłyszałyśmy go podczas warsztatów przeprowadzonych w jednym z klubów sportowych. Standardy Ochrony Dzieci są głosem dziecka w organizacji ubranym w zasady i procedury zapobiegające jego krzywdzeniu. To narzędzie w rękach dorosłych, które sprawia, że nie są bezsilni wobec przemocy w sporcie. Podczas prelekcji przedstawimy wnioski z przeprowadzonych działań projektowych oraz zaprezentujemy narzędzia, z których mogą korzystać kluby sportowe w tworzeniu i aktualizowaniu swojej Polityki ochrony dzieci.

21. Ogólnopolska Konferencja „Dzieciństwo bez przemocy”

Czynność przesłuchania małoletniego pokrzywdzonego w świetle najnowszych badań aktowych

dr Marta Flis-Świeczkowska, FDDS

Celem wystąpienia jest zaprezentowanie wstępnych wyników badań aktowych dotyczących czynności przesłuchania małoletniego a będących częścią badań prowadzonych w ramach projektu naukowego pt. „Wpływ formy przeprowadzenia czynności procesowych oraz przebiegu postępowania karnego na ryzyko wystąpienia wtórnej wiktyimizacji u małoletnich pokrzywdzonych – badania aktowe” (MINIATURA 7). Zasadniczym celem przeprowadzonych badań była ocena ryzyka wystąpienia wtórnej wiktyimizacji wśród dzieci, które uczestniczyły w charakterze pokrzywdzonych w postępowaniach karnych, toczących się zarówno na etapie postępowania przygotowawczego, jak i sądowego. Badaniem objęto znaczny obszar Polski, gdzie przebadano łącznie około 200 spraw karnych prawomocnie zakończonych, w których pokrzywdzonym przestępstwem były osoby małoletnie. Badaniem objęto wyłącznie sprawy dotyczące wybranych przestępstw na tle seksualnym (tj. art. 197 § 3 pkt 2 i 3, art. 200 oraz art. 200a Kodeksu karnego). Badania zostały przeprowadzone za pomocą autorskiego narzędzia w postaci kwestionariusza, który zawiera schemat, według którego w tożsamy sposób przeprowadzono analizę badanych spraw.

Czynność przesłuchania małoletniego pokrzywdzonego w świetle przepisów i orzecznictwa SN

dr Joanna Mierzwińska - Lorencka, Instytut Nauk Prawnych PAN, Zakład Prawa Karnego

Przesłuchanie małoletniego w charakterze pokrzywdzonego (świadka) w toku postępowania karnego jest czynnością procesową o charakterze szczególnym. Właściwe przeprowadzenie przesłuchania nie tylko wymaga gruntownej znajomości taktyki procesowej, ale niezwykle ważne jest również posiadanie przez organ przesłuchujący wiedzy z zakresu psychologii. Od 2003 r. występuje w polskim prawie karnym różnicowanie w przesłuchiowaniu małoletnich pokrzywdzonych. Artykuły 185a–185f k.p.k. normują tryby ochronne przesłuchania pokrzywdzonych oraz świadków wymagających szczególnego traktowania. Część tych uprawnień przysługuje wszystkim osobom, a część małoletnim (poniżej 18. roku życia). W wystąpieniu zostaną zaprezentowane regulacje dotyczące trybów przesłuchania małoletnich pokrzywdzonych, ze szczególnym uwzględnieniem zagadnień, które budzą wątpliwości interpretacyjne i w praktyce prowadzą do rozbieżności w orzecznictwie sądów.

Przesłuchanie małoletniego pokrzywdzonego z perspektywy pracy reprezentanta

Paulina Masłowska, FDDS

W trakcie wystąpienia zostanie omówiona czynność przesłuchania małoletniego pokrzywdzonego z punktu widzenia pracy reprezentanta dziecka. Zostanie położony nacisk na takie aspekty jak: przygotowanie reprezentanta, jego relacja z małoletnim, podejmowanie działań w jak najlepszym interesie dziecka. Zostaną przedstawione wyzwania i trudności, z jakimi może się zmierzyć reprezentant oraz dobre praktyki związane z czynnością przesłuchania.

Warsztat: Jak pracować z “Kwestionariuszem analizy zagrożenia dziecka” w praktyce pracowników socjalnych i kuratorów?

dr Anna Krawczak, FDDS

Jolanta Zmarzlik, FDDS

Warsztat dotyczy praktycznej pracy z „kwestionariuszem analizy zagrożenia dziecka opartym na strukturalnej analizie czynników ryzyka” na podstawie kazusów przygotowanych przez prowadzące. Uwaga: warsztat jest adresowany do czynnych kuratorów i pracowników socjalnych. Niezbędne będzie doświadczenie pracy kuratorskiej/socjalnej, aby móc się do niego odwoływać w trakcie zadań warsztatowych.

13:30 – 15:00 Sesje równoległe

Doświadczenie przemocy u dzieci z ADHD i/lub w spektrum autyzmu – uwarunkowania, identyfikacja i wsparcie

Marta Cieśla, Akademia Różnorodności

Karolina Ziegart-Sadowska, Akademia Różnorodności

ADHD i spektrum autyzmu to jedne z najczęstszych wyzwań neurorozwojowych u dzieci i młodzieży należące do spektrum neuroróżnorodności. Szacuje się, że ADHD dotyczy nawet 5-7% dzieci, z kolei spektrum autyzmu 1-2%. Badania wskazują, że spektrum autyzmu oraz ADHD wiążą się ze zwiększonym ryzykiem doświadczania przemocy, zarówno w roli ofiary, ale również sprawcy. Przemoc pojawia się w różnych kontekstach życiowych - środowisku domowym, szkolnym, rówieśniczym, przestrzeni publicznej i pozostaje w wielu wypadkach niezauważona lub zignorowana. Dzieci w spektrum autyzmu i/lub ADHD często doświadczają ze strony otoczenia niezrozumienia objawów, które interpretowane jako „dziwność”, „inność”, wiążą się z przyjmowaniem roli „kozła ofiarnego” lub wyrzucenia poza margines grupy. Dodatkowo, na różnych etapach życia spotykają się z koniecznością dopasowania się do neurotypowości oraz bywają uczone, że nie rozumieją świata i jego kodów, przez co stają się bardziej podatne na przekraczanie i przemoc. Z drugiej strony, wynikające z objawów ADHD/spektrum autyzmu trudności w rozumieniu kontekstów społecznych, abstrakcyjnych pojęć, a także impulsywność oraz nadaktywność mogą prowadzić do przekroczenia granic innych i przyjmowania roli sprawcy. Pamiętając o wysokim współwystępowaniu przemocy i neuroróżnorodności, konieczna jest czujność na specyficzne sygnały mogące wskazywać na ryzyko wystąpienia tego zjawiska u dzieci z ADHD i spektrum autyzmu. Ważna jest również umiejętność tworzenia odpowiednich dostosowań podczas kontaktu (rozmowy, przesłuchania) oraz wiedza, pozwalająca na rozumienie komunikatów i zachowań neuroróżnorodnego dziecka. Objawy spektrum autyzmu i ADHD mogą sprawić, że sygnały świadczące o przemocy „łatwiej” zinterpretujemy jako charakterystykę danego dziecka a nie nadużycie, stąd też niezwykle ważna jest edukacja w zakresie specyfiki funkcjonowania i wspierania osób w spektrum neuroróżnorodności.

Kryzys psychiczny młodego człowieka – od obojętności do obecności - panel dyskusyjny

Marcelina Maciąg, Youth Kindness Revolution

Rafał Szymański, Aktywista społeczny zajmujący się problemami zdrowia psychicznego dzieci i młodzieży

Aga Święch, Fundacja OFF School

Rafał Ślusarczyk, FDSS

Między interwencją rówieśniczą a powierzeniem tajemnicy o kryzysie rówieśnika osobie dorosłej znajduje się młody człowiek, który ma zasoby i który jest osobą znaczącą etapu nastoletniego. Jak nie zmarnować tego potencjału, nie obarczając równocześnie nastolatków ciężarem reagowania w sytuacji kryzysu psychicznego rówieśnika? A czy my jako osoby dorosłe, rozpoznajemy i reagujemy na oznaki kryzysu wśród dzieci i młodzieży właściwie? Jak mówić o kryzysie nastolatka rodzicom, młodzieży, opinii publicznej?

21. Ogólnopolska Konferencja „Dzieciństwo bez przemocy”

Ustawa to nie system – panel dyskusyjny

dr hab. Magdalena Szafranek, UW

Grzegorz Wrona, Zespół ds. analizy zdarzeń na skutek których małoletni poniósł śmierć lub doznał ciężkiego uszczerbku na zdrowiu

Beata Wojtkowska, FDDS

Katarzyna Katana, FDDS

Ustawa z dnia 13 maja 2016 r. o przeciwdziałaniu zagrożeniom przestępczością na tle seksualnym i ochronie małoletnich zwana potocznie „Lex Kamil” to pierwszy akt prawny w Polsce mający w tytule i w treści ochronę dzieci przed krzywdzeniem. Po latach wkładania lub dyskretnego wsuwania poszczególnych przepisów mających chronić dzieci w różne ustawy np.: kodeks postępowania karnego, ustawę o wspieraniu rodziny i pieczy zastępczej, ustawę o przeciwdziałaniu przemocy domowej mamy wreszcie akt prawny poświęcony ochronie małoletnich. Instytucje które ustawa powołuje: Standardy Ochrony Dzieci, Krajowy Plan Przeciwdziałania Przemocy na Szkodę Małoletnich, Krajowy Plan Przeciwdziałania Przemocy Przeciwko Wolności Seksualnej i Obyczajności na Szkodę Małoletnich, Analiza zdarzeń, na skutek których małoletni poniósł śmierć lub doznał ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, Zespół do Spraw Ochrony Małoletnich rozbudzają nadzieje profesjonalistów na to, że przepisy, ustawy, instytucje, organy zaczną wreszcie tworzyć w Polsce system przeciwdziałania przemocy wobec dzieci. Czy tak się stanie? Czy ustawa zbudowała system ochrony dzieci? Czy kolejne zmiany prawne w obszarze prawa rodzinnego spójnie dołączą do ustawy o ochronie małoletnich? Czy wszyscy jednakowo widzimy dobro dziecka i mamy jego strażników? O krajobrazie po ustawie o ochronie małoletnich porozmawiają w kontekście wskazanych wyżej pytań a także kolejnych specjalistki pracujące w Fundacji Dajemy Dzieciom Siłę, które brały udział w tworzeniu ustawy, a następnie w jej wdrażaniu, towarzyszyć nam będzie członek GREVIO Grzegorz Wrona.

Warsztat: Metodyka przesłuchania dzieci dla sędzi/ów, biegłych psycholog/ów i prokurator/ów

Maria Keller-Hamela, FDDS

Dzieci, które zostały pokrzywdzone przestępstwami występują jako świadkowie w procedurze karnej. Często są jedynymi świadkami zaistniałych zdarzeń i dlatego niezwykle istotny jest sposób, w jaki będą przesłuchiwane. Szczególnej uwagi wymagają zadawane pytania oraz atmosfera przesłuchiwania – czy będzie na tyle przyjazna, aby mówić nawet o bardzo trudnych przeżyciach. Powyższe czynniki mają ogromny wpływ na wartość dowodową takiej rozmowy. Warto zauważyć, że dziecko nie rozumie procedur prawnych, czuje się winne, obawia nieznaną sytuację i konsekwencji obciążenia bliskich mu osób. Ważne jest dostosowanie rozmowy do wieku rozwojowego, sposobu rozumienia i zakresu słownictwa dziecka. W czasie warsztatu zostanie przedstawiona metodyka przesłuchiwania małoletniego świadka opracowana w Fundacji Dajemy Dzieciom Siłę na podstawie Investigative Interview Protocol Amerykańskiego Narodowego Instytutu Zdrowia i Rozwoju Dziecka (NICHD) autorstwa prof. Michaela Lamba oraz Ten Step Investigative Interview prof. Thomasa D. Lyona. Wyniki wieloletnich badań prowadzonych przez wymienionych naukowców wykazały, że korzystanie z tej metodyki maksymalizuje liczbę prawdziwych informacji uzyskanych od dziecka dzięki aktywizowaniu jego pamięci i narracji za pomocą formuły otwartych pytań. Bardzo ważnym elementem metodyki jest przedstawienie i wyjaśnienie praw i obowiązków świadka zobrazowane przykładami na początku przesłuchania i ćwiczenie narracji z dzieckiem na podstawie neutralnych lub przyjemnych wydarzeń z jego życia. Na warsztacie będziemy dzielić się doświadczeniami z prowadzenia przesłuchań z dziećmi, rozmawiać o trudnych sytuacjach i jak sobie z nimi radzić.